

лице на светецъ!... Нека всички разбератъ, че Калояновата милостъ е безкрайна, но и гнѣвътъ му нѣма граници... Затова, значи, му бѣ далъ толкова свобода... Но още тази вечеръ коварниятъ латинецъ щѣше да слѣзе въ подземията, окованъ въ най-тежки вериги!

За мигъ го обзе леко съмнение. Той погледна жена си, която следѣше съ изплашенъ погледъ изблика на гнѣва му. Приблѣжи до нея и се наведе близо до лицето ѝ. Стисна отново силно рѣцетъ ѝ. Накара я да изстене отъ болка.

— Истината ли казвашъ, Целгубо?

— Защо ще те мамя?

— Закълни се!

— Казахъ ти, че не лъжа.

— Закълни се въ мощитѣ на Свети Ивана!

— Заклевамъ се въ мощитѣ на Свети Ивана...

— Закълни се въ пояса на пречистата наша Влади-
чица!

— Заклевамъ се въ пояса на пречистата наша Влади-
чица!

— Закълни се въ коститѣ на баща си и майка си!

Куманката затрепера и затвори очи.

— Заклевамъ се въ коститѣ на... баща си... и
майка си...

Калоянъ леко я блѣсна и като лудъ изтича навънъ. Следъ него куманката падна на колѣне, закри лице въ длани и зачака, изтрѣпнала отъ страхъ.

Като пресичаше широкия дворъ къмъ кулата, въ която живѣеше пленникътъ, царътъ срещна двама ~~женни~~ ^{Стрелци} които, ~~пресбиты отъ умора~~, тичаха къмъ палата. Като видѣха царя и го познаха, тѣ се спуснаха къмъ него.

Калоянъ спрѣ, трѣпнещъ въ лошо предчувствие.

~~Аспиета се отменна отъ съюза и дигналъ бунтъ въ Филиповградъ, господарю!~~

Грозенъ вѣкъ се изтрѣгна отъ устата на царя. Лицето му посинѣ, сгърчено въ дива яростъ.

Значи отъ всички страни го дебнѣше измѣна! А той, безумецъ, вѣрваше на ромейска дума и латинско приятел-

— Константин Таронит е ³⁸¹Завоки
се дѣла! Телник Матей Велики
бунтъ, но го убиха!